

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...)w W.wystąpiła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej M. L.kwoty 9 339,96 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu roku do dnia zapłaty,

Na uzasadnienie żądania pozwu wskazała, że na podstawie umowy cesji z dnia 06 czerwca 2013 roku przejęła od (...) spółki z siedzibą w L. prawa do wierzytelności wobec pozwanej, wynikającej z umowy zawartej przez pozwaną z (...) S.A. w dniu 23 kwietnia 2010 roku. Podała, że bezskutecznie wezwała pozwaną do spłaty zadłużenia z tego tytułu, a zobowiązania pozwanej na dzień sporządzenia pozwu obejmują: niespłacony kapitał w kwocie 5 988,19 zł, odsetki w kwocie 2 832,80 zł i koszty dochodzenia roszczenia w kwocie 518,97 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 06 czerwca 2013 roku, strona powodowa (...)w W.zawarła z (...)spółką z siedzibą w L.umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której przelała między innymi wierzytelność stosunku do pozwanej M. L.w łącznej kwocie 9 180 zł.

Dowód: odpis umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 06 czerwca 2013 roku - k. 4,

odpis z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 06 czerwca 2013 roku - k. 5.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo nie jest zasadne i tym samym nie zasługuje na uwzględnienie.

Przelew wierzytelności uregulowany w przepisach art. 509 k.c., w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności, a jej cesjonariusz powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje bowiem status wierzyciela, przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi). Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze aniżeli mógł to uczynić cedent. Sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2013 roku, V ACa 733/12, LEX nr 1289450). Należy jednocześnie podkreślić, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, iż takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 roku, V CSK 187/06, „Monitor Prawniczy” 2006, nr 16, s. 849).

W niniejszej sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów, które świadczyłyby o tym, że pozwana była dłużniczką (...) S.A. z tytułu umowy zawartej w dniu 23 kwietnia 2010 roku. Nie wynika to bowiem ponad wszelką wątpliwość, ani z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 06 czerwca 2013 roku (k. 4 akt), ani też z załącznika do tej umowy (k. 5 akt). Na poparcie swoich twierdzeń co do istnienia tej wierzytelności strona powodowa nie przedstawiła przy tym żadnych innych dokumentów, a w szczególności samej umowy zawartej przez pozwaną w dniu 23 kwietnia 2010 roku. Oznacza to, że strona powodowa nie udowodniła istnienia dochodzonej wierzytelności.

Z drugiej strony, nie uszło uwadze składu orzekającego, że w świetle opisanych powyżej dowodów nie można z całą pewnością stwierdzić, iż doszło do przelewu wierzytelności w stosunku do pozwanej na rzecz strony powodowej. O ile bowiem strona powodowa wykazała, że uzyskała taką wierzytelność od (...) spółki z siedzibą w L., o tyle brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na to, iż (...) spółka z siedzibą w L. skutecznie nabyła sporną wierzytelność od pierwotnej wierzycielki, a mianowicie (...) S.A.

Na koniec należy zauważyć, że w świetle przepisów art. 339 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przy

czym w takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W rozpoznawanej sprawie zachodziły takie uzasadnione wątpliwości co do istnienia wierzytelności i jej przelewu, na co wskazano już we wcześniejszych rozważaniach. W wypadku natomiast uzasadnionych wątpliwości nie można wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych, lecz należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, I CKU 85/98, LEX nr 1216211; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku, I CKU 115/97, LEX nr 1227454). Jak wykazano powyżej, przeprowadzone dowody nie rozwiały wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń strony powodowej.

Mając więc na uwadze, że strona powodowa nie udowodniła zarówno istnienia dochodzonej wierzytelności, jak i skutecznego dokonania jej przelewu na jej rzecz, należało powództwo oddalić.

Z tych względów, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Wedle przepisu art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Biorąc pod uwagę, że strona powodowa w całości przegrała niniejszy proces, należało przyjąć, iż nie ma podstaw do uwzględnienia jej wniosku o zasądzenie kosztów procesu od pozwanej.

Mając powyższe na względzie, w oparciu o przytoczone przepisy, Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji.